

Հովհաննես Թումանյան

Կորուստից հետո

Խնդրի՛ր, սիրտ իմ կարոտակեզ,
Սիրտ իմ պանդուխտ, վշտաբեկ,
Խնդրիր նրան, որ այլևս քեզ
Սփռվելու չէ երբեք:

Կանչի՛ր, կանչի՛ր, գուցե կանչիս
Հնչյունները ըղձական,
Ինչպես միտքս, ինչպես հոգիս,
Թափանցեն այն գերեզման...

Յուր դրախտից գուցե լսե

Հառաչանքս աղեկեզ,
Մտաբերե՛ն և ափսոսե՛ն,
Որ ես ապրում եմ այսպես...

1891